

sveaborskim naraził poważnie jej egzystencję, nie więc dziwnego, że ogół Finlandczyków, nie lubiących wyciągać dla kogoś kasztanów z ognia, oburzony jest na zapalne żywioły, które skłoniły gwardyę do tego kroku.

* * *

Warownia Sveaborg, jedna z najsilniejszych w Rosyi, zwana „Gibraltarem północy“ leży nad

podziwianą i niedoścignioną swobodę w poruszaniu się na scenie — zaś bajeczna muzykalność pozwala jej na danie wyrazu muzycznego kreacyom, głosem czystym o nieposzlakowanej intonacyi, sympatycznym i bogatym w kolory dźwięku. Doskonała jako Ortruda (Lohengrin), jako Halka, i Amneris (Aida) i t. d., wyborną jest równocześnie Kasprowiczowa jako Poligamcia (Lysistrata), Wdowa po kapitanie (Wiceadmirał) itd., i w każdej wogóle partyi, którą kreuje. Nic tedy dziwnego, że słuchacze teatralni, melomani, lubią i wysoko cenią niepoślednią tę artystkę, darząc ją zawsze szczeremi i żywemi oklaskami.

Drugą ulubienicą publiczności, acz w innym kierunku, jest p. Staszko, prima-ballerina opery lwowskiej. Wykształcona w szkole warszawskiej, przywozła tradycję dobrego smaku tej szkoły, a hojnie uposażona od natury w piękną postawę, zgrabne wytworne ruchy i wdzięk niewieści, zachwyca i ujmuje widzów. P. Staszko jest jednak wyjątkiem w gronie koleżanek, bo przysparza bywalcom teatralnym nie tylko wzruszeń i rozkoszy optycznych, lecz także i miłe chwile dla słuchu. P. Staszko podziwialiśmy już niejednokrotnie w partyach operetkowych jako śpiewaczkę, oddającą rolę nie tylko bez zarzutu, lecz z wdziękiem i finezyą. Podwójnie tedy jest ulubienicą piękna p. Staszko i jako taka, prawdziwą ozdobą lwowskiej operetki.

— W.S. —

Tragiczna śmierć potomka królewskiego.

(Do portretu na stronie 3).

O tragicznej śmierci ś. p. ks. Eugeniusza Murata, który zabił się na samochodzie, podają dzienniki francuskie następujące szczegóły:

Na odległość jednego kilometra od miejscowości Mitterteich, na drodze do Waldsassen w Saksonii, znajduje się bardzo ostry zakręt. Na tym zakręcie poniósł śmierć ś. p. ks. Eugeniusz Murat. Według opowieści palacza, który z chromą ręką wyszedł z wypadku, a który jest jedynym świadkiem tragicznego zgonu, książę sam kierował autem.

Dojechawszy w szybkim pędzie do zakrętu, książę spostrzegł się za późno i nie mając czasu zwolnić, raptownie cofnął się. Samochód się przewrócił przygniatając księcia.

Palacz został wyrzucony z automobilu, omdlał, a po ocknięciu się, znalazł księcia już nieżywym.

Inna wersja dodaje, że na tym nieszczęśliwym zakręcie, książę zobaczył psa, którego chciał wyminąć i w skutek tego był zmuszony zawrócić samochodem zbyt raptownie.

Śmierć ks. Eugeniusza Murata okrywa żałobą wiele arystokratycznych rodzin francuskich i cudzoziemskich.

Przez ojca, siostrzeniec księżnej de Monchy i księżnej Achille Murat, z domu księżniczki Tatyany Mingreńskiej, był kuzynem ks. Lucyna Murata, księżnej de Lavello de Torella i hrabiny Gołuchowskiej, żony ministra spraw zewnętrznych Austro Węgier.

Tydzień opery lwowskiej w Krakowie: Primaballerina W. Staszko.

toka fińska, w bliskim sąsiedztwie z Helsingbohem, stolicą Finlandyi. Cała warownia składa się z łańcucha kilkunastu wysp, oddzielnie obwarowanych. Większych wysp jest pięć. Komunikację utrzymują między niemi za pomocą mostów. Wyspy te stanowią główne ośrodki w pierścieniu warowni. Na jednej z nich, Vargo, znajduje się szkoła marynarska, arsenał i warsztaty okrętowe. Czy pomiędzy zajęciami przez zbuntowanych żołnierzy wyspami znajduje się jedna z większych, niewiadomo, noszą one bowiem inne nazwy w języku szwedzkim, inaczej zaś nazywają się w wykazach i depešach urzędowych. Warownia Sveaborg należy od roku 1808 go do Rosyi. W czasie wojny krymskiej wvrownię tę bombardowały połączone floty, angielska i francuska, bezskutecznie. Od tego czasu obwarowania jeszcze bardziej wzmocniono. Załoga twierdzy wynosi około 6000 żołnierzy.

Tydzień opery lwowskiej w Krakowie.

Ubiegły tydzień poświęcono przeważnie lekkiej muzyce, dając „Druciarza“ „Lysistratę“ i „Dziwczynę z fiołkami“ z p. Łopatyńską w roli tytułowej. Poza tem delectowali się krakowscy melomani dwukrotnie „Opowieściami Hoffmanna“, przelicznym dziełem muzycznym Offenbacha, tudzież „Aidą“, w której przedstawiła się gwiazda opery lwowskiej, pani Oleska w partyi Amneris (podobiznę jej podajemy w dzisiejszym numerze). Muzykalny Kraków poznał p. Oleską z najlepszej strony jako śpiewaczkę, obdarzoną nie tylko wspaiałym, bardzo sympatycznie brzmiącym materiałem głosowym, którym włada po mistrzowsku, lecz także jako artystkę myślącą i czującą, a do tego utynowaną aktorką. W partyi Amneris, ujęła p. Oleska audytoryum nie tylko wybitnymi zaletami głosu i gry scenicznej, lecz także niezwykłą egzotyczną pięknoscą oblicza i wyróżniającym się wdziękiem majestatycznej postaci. Partyę nieszczęśliwej w miłości, córki Faraonów objęła p. Oleska, nieocenionej artystce i dzielnej śpiewaczce p. Kasprowiczowej.

P. Kasprowiczowa, której podobiznę podajemy w dzisiejszym numerze, należy do tych wyjątkowych postaci polskiego świata scenicznego, które w każdej roli czy partyi, nie tylko są dobrymi, lecz wprost doskonałymi wykonawcami. Organizacja artystyczna nawskróś aktorska, daje artystce ową

Tydzień opery lwowskiej w Krakowie: A. Kasprowiczowa.

Książę Murat, terażniejszy przedstawiciel rodu który ma za przodka znakomitego marszałka Murata, mianowanego przez cesarza Napoleona królem Neapolu, a będącego szwagrem cesarza, ożenił się z p. Cecylią Ney d'Elchingen, siostrą księżnej Eugenii Murat.

Echa Dumy: Byli posłowie do rosyjskiej Dumy państwowej, po rozwiązaniu jej, obradujący chwilowo w Wybogu i w Finlandyi; na dworcu kolejowym chwila odjazdu posłów z Wybogu po przerwaniu obrad.